

Åke Jönsson:

Edvard Persson blev räddare under Kamraternas första år

Först ett Tack!

Det var en skön och rolig uppgift att få tänka sig tillbaka. Man blir förvånad hur minnena väljer fram när man väl öppnat luckan till lagerrummet. Att ur detta kaotiska album av huvudsakligen familjebilder plocka ut något som kan illustrera temat för enkäten är inte så lätt. Men visst var barn- och ungdomsårens Norra förstan under 20- och 30-talet ett äventyr.

Fattiga arbetarefamiljer. De flesta med stora barnskaror, levde i en nästan ständig fruktan för arbetslöshet. Mycket ofta var arbetslösheten ett faktum.

De som hade ett fast arbete betraktades nästan som överklass. Byggnadsarbetare och stuveriarbetarna hade väl aldrig mer än halvtidsjobb efter nuvarande mått mätt.

Det var nästan rörande, när en tidigare långvarigt arbetslös stuvare, efter en veckas jobb på en "bra" båt, på fredagskvällen när lönen kom med vingliga steg och med cykeln i ena handen och en bakelsekartong i den andra varskodde att förtjänsten varit hygglig.

Vi som då var barn hade inga bekymmer med lekplatser. Skrot-handlare Sjöstrands tomt hade allt, som arkitekter sedermera förgäves försökt åstadkomma. Och bakom Herman Olssons stenhuggeri och Snickerifabriken åstadkoms väl mer hyss än de flesta kan tänka sig.

Vi hade också en fotbollsplan mellan Yvyfabriken och Televerkets tomt. Lutningen i sidled ner mot Ägatan måste väl ha varit cirka 1:10. Men det löstes så, att de minsta i gänget fick gå högerytter när man spelade mot Yvyfabriken och vänsterytter i den andra riktningen. "Toffel" Bergstrand och "Buss" Landgren var redan då försigkomna sk "lirare". Ett och annat ärr på skenbenen har man väl kvar.

Den "riktiga" fotbollen spelades då söder om dragonernas dansbana av ett gäng som senare bildade stommen i Ystadkamraterna. Sammanträden och laguttagningar skedde på dansbanans musikestrad i ljuset från en ficklampa. Protokolls-boken var ett Notesblock från Ulrikssons.

Nicke Ohlin, Jocke Wollin, Carolus Sjöstrand, Nippe Sydsvenska och Abbe Nilsson är några av de kämpar man inte glömmar. Nicke Ohlin var särskilt poppis. Inte bara för att han var målfarlig som få, utan också för att hans solbränna var mörkare

spännande och hård nog ändå, för att skapa förväntningar inför nästa möte.

Styrelsen gick i borgen

Det var inte enbart tröjan som var röd i IFK på den tiden. Förhållandet till YIF bar i mycket den sociala klasskampens prägel.

I mitten på 40-talet blev jag ordförande i IFK.

Redan på första styrelsemötet beslutades att styrelsen gemensamt skulle gå i borgen för ett lån på 800 kr för att överhuvud taget kunna fortsätta verksamheten.

Om det skall bedömas som djärvhet eller dumdristighet kan diskuteras, men inte långt därefter engagerades Sveriges då dyraste artist, Edvard Persson, till ett arrangemang på Strandterrassen. Det var aldrig svårt att få medverkande till lotteristånd, skjutbanor och andra tivolianordningar. Styrelse och supporters med fruar och fästmör ställde troget upp.

Edvard skulle uppträda kl 11 på lördagskvällen.

Redan kl 7 konstaterades att vi skulle komma att få utöka vårt borgensansvar i ett nytt lån. Regnet fullkomligen välldes över bygden.

Mellan kl 7 och 10 hade vi inte 10 betalande. Den första lotten vi sålde i ett av stånden utföll med högsta vinsten. Det gjorde mig ont att se minen på Zacke Kronqvist när han konstaterade faktum. Zacke sålde lotten.

De högre makterna hade dock endast spelat oss ett spratt. Klockan 10 upphörde regnet. Och en halvtimme senare var vi 4 som sålde inträdesbiljetter och hann knappt med ändå. Samtidigt hade Edvard ringt och meddelat att han var trekvart försenad. En mera välsignad försening har väl aldrig inträffat. På dessa 3 kvart fick vi in lika mycket som vi i bästa fall räknat med på hela kväl-

ÅKE JÖNSSON,

kommunråd i Norrköping, tidigare konditor, fackförenings- och IFK-ordförande i hemstaden Ystad, minns 30-talets magra år men också äventyret med bildandet av en idrottsförening, som blivit framgångsrik.

len. Edvard var i toppform när han kom och gjorde ett bejublat framträdande. Alla var nöjda, inte minst kassören Allan Thorén som i skrinet hade pengar till såväl planhyra som domare i söndagsmatchen.

Det blev 5 år av glädje och bekymmer i IFK-styret men med upplevelsen av ett kamratskap, otroligt som ett äventyr.

"Som ett äventyr". Ja, Ystad är nog för mig, även med minnets lys-ter mera äventyr än idyll. Adekvat uttryckt, en progressiv idyll.

ÅKE JÖNSSON

von Scheele, foto-
m m i New York
stad.

dbuset
a bem

blev kanske lite li-
hästskojeri, men fort-
aktiskt lite kunskaper
ick mig itutat på läro-
pråkstudier har kom-
a på mina resor runt
'ekka Edfeldts gymna-
ivar jag fortfarande
en Bengtssons pedago-
er drar jag nytta av,
er lära min son An-
alla hemligheter.

änstervridna skrivtek-
lik. Men det finns ju
även om det är lätt att
med tabulater med tan-
man umgås med.

emot den dag "jum-
nig under sina vingars
gen till Sverige och
tta tidevarvs moderna
et bara några timmar.
appt dricka ur sitt glas
rrän man sitter och
tåget till Ystad och

t jag i världen sett har
mig mera gett i, min-
och en fast punkt när
vill ta det lugnt.

GUNILLA KNUTSON

efogenheter. Ens kun-

NU
HITTAR
NI OSS PÅ

HIT DU SVU

Hamn